

РЕШЕНИЕ

№ 42056

гр. София, 15.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 72 състав, в
публично заседание на 11.06.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Стоева

при участието на секретаря Зорница Димитрова, като разгледа дело номер **3892** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 38, ал. 8 от Закона за защита на личните данни (ЗЗЛД).
Образувано е по жалба от Прокуратурата на Република България срещу Решение № ППН-01-540/2022 от 26.03.2025г. на Комисията за защита на личните данни (КЗЛД), с което КЗЛД е обявила жалба с рег. № ППН-01-540/25.08.2022г., подадена от Ц. П. П. срещу Прокуратурата на Република България, за основателна по отношение на Прокуратурата на Република България за извършване на неправомерно обработване на личните данни на жалбоподателя, без наличие на което и да е от условията за допустимост на обработването на данните, посочени в чл. 6, § 1, б. "а" до б. "д" от Общия регламент относно защитата на данните и в противоречие с принципите за обработването им, посочени в чл. 5, § 1, б. "б" и б. "в" от Регламента - "за ограничаване на целите" и "за свеждане на данните до минимум", и на основание чл. 58, § 2, б. "б" от Общия регламент относно защитата на данните е отправила на Прокуратурата на Република България официално предупреждение, че с действията си по отношение на Ц. П. е осъществила обработване на личните му данни в нарушение на чл. 6, § 1, б. "а" до б. "д" и в противоречие с принципите на чл. 5, § 1, б. "б" и б. "в" от Общия регламент относно защитата на данните.
С подадената жалба се поддържа, че оспореният акт е постановен при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и в противоречие с материалноправните разпоредби - отменителни основания по чл. 146, т. 3 и т. 4 АПК. Жалбоподателят счита, че КЗЛД е допуснала съществено нарушение на административнопроизводствените правила при постановяване на решението си. В тази връзка в жалбата се излагат доводи, че КЗЛД е сезирана с нередовна жалба, но не е упражнила правото си

в тримесечен срок да информира жалбоподателя за констатираните нередовности на жалбата, вследствие на което до представяне на пълномощно за адв. С. са изминали повече от две години от извършване на твърдяното нарушение, поради което може да се приеме, че жалбоподателят не е упражнил правото си да сезира КЗЛД в срока по чл. 38, ал. 1 ЗЗЛД и то се е погасило по давност. Твърди се, на следващо място, че оспореното решение е постановено при неправилно приложение на материалния закон. Оспорва се изводът на органа, че е следвало прокурорът да поиска от гражданския съд издаване на съдебно удостоверение, което да му послужи за снабдяване с необходимите справки, като в тази връзка се излагат аргументи, че участието в производството по ЗОДОВ е функция на прокурора, установена с нормативен акт и е в обществен интерес. При осъществяване на функциите си прокурорите могат да искат съдействие от всички държавни органи, длъжностни лица и граждани, които са длъжни да им го оказват. Сочи се в тази връзка, че съдържащата се в изисканите справки информация обосновава евентуалните възражения на Прокуратурата на Република България (ПРБ) по ЗОДОВ и пряко влияе върху намаляване отговорността на ПРБ съобразно константната съдебна практика. Обремененото съдебно минало и/или наличието на други водени срещу ищеца наказателни производства в релевантния период определят занижена степен на евентуално увреждане по ЗОДОВ, както и нисък интензитет на отрицателни преживявания във връзка с конкретното наказателно производство и водят до редуциране на отговорността на ПРБ като ответник по ЗОДОВ. Излагат се доводи, че в случая информацията е изисквана от участващия в производството прокурор и е била част от необходимите материали за подготовката му в производството по ЗОДОВ. Сочи се, че в производството по ЗОДОВ ПРБ може да бъде представлявана и от представител по пълномощие съгл. чл. 2, ал. от ГПК, в който случай процесуалният представител по пълномощие на ПРБ отправя искане към гражданския съд за снабдяване с процесните справки, като в тази хипотеза действително снабдяването с исканите документи ще се осъществи посредством издаване на съдебно удостоверение или чрез разпореждане на гражданския съд. В конкретния случай, обаче, участието в производство по ЗОДОВ е функция на прокурора, установена с нормативен акт - чл.215 от ЗСВ, а при осъществяване на функциите си прокурорите могат да искат съдействие от всички държавни органи, длъжностни лица и граждани, които са длъжни да им го оказват. Жалбоподателят поддържа, че в случая обработването на данните е било необходимо и пропорционално - извършено е при упражняване на нормативно установени функции за целите на воденото гражданско производство по ЗОДОВ и е пряко свързано с предмета на доказване. Сочи, че обработване на лични данни при осъществяването на функции, установени с нормативен акт, съответства на изискванията за законосъобразност на обработването по Регламент (ЕС) 2016/679, с оглед което обработването на лични данни в случая се явява законосъобразно, като извършено в съответствие с изискването на закона.

По така изложените в жалбата съображения се претендира обезсилване на Решение № ППН-01-540/2022 от 26.03.2025г. на КЗЛД, алтернативно отмяната му като незаконосъобразно и връщане на преписката на органа за ново произнасяне или да бъде постановено решение по същество на спора.

В съдебното заседание жалбоподателят, чрез процесуалния си представител юрк. А., поддържа жалбата и прави искане за уважаването ѝ по изложените съображения. Претендира присъждане на разноски по делото.

Ответникът – Комисия за защита на личните данни, в представения писмен отговор на жалбата и в съдебното заседание чрез упълномощен представител, оспорва жалбата като неоснователна и прави искане за отхвърлянето ѝ. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Заинтересованата страна - Ц. П., редовно призован, не се явява. В представения писмен отговор

на жалбата и в съдебното заседание, чрез процесуалния си представител адв. С., взема становище за неоснователност на жалбата и претендира отхвърлянето ѝ.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, във връзка с доводите и твърденията на страните, приема за установено следното от фактическа страна:

Не е спорно по делото, а и се установява от представените с преписката писмени доказателства, че КЗЛД е сезирана с жалба с рег. № ППН-01-540/25.08.2022г., подадена от Ц. П. П. срещу Прокуратурата на Република България, с която се твърди злоупотреба с негови лични данни, придобити по служебен път, чрез използването им в гражданско производство по обезщетяване на имуществени и неимуществени вреди, причинени му във връзка с незаконосъобразно повдигнато обвинение от Прокуратурата на Република България.

В жалбата е посочено, че Ц. П. е ищец по гр.д. № 5115/2022г. по описа на Софийския градски съд и с иска си цели обезщетение за вреди, причинени му от обвинение, повдигнато от Прокуратурата на РБ, по което е оправдан. Твърди се, че в отговора на исковата му молба, изготвен от прокурор от СГП, се съдържат твърдения и предположения, свързани с осъждане /налагане на административно наказание/, подлежащо на заличаване по давност. Счита, че достъп до тази лична информация може да се дава само по искане на съда, а на прокурора - само по конкретно наказателно производство. Твърди, че тъй като срещу него няма висящо наказателно производство, злоупотребявайки с права, прокурорът е образувал прокурорска преписка № 10935/2022г., по която е изискал данните за съдимостта и за полицейската му регистрация, използвайки ги неправомерно по заведеното гр.д. № 5115/2022г. с цел доказване, че претърпените от повдигнатото му обвинение вреди не са големи поради предишно осъждане. Направеното искане е за образуване на административнонаказателно производство за санкциониране на посоченото нарушение.

С жалбата са представени отговор на искова молба по гр.д. № 5115/2022г. по описа на Софийския градски съд, ведно с приложенията към него - справки от СДВР и НСЛС за водени досъдебни производства срещу Ц. П. и справка за съдимост на Ц. П..

С писмо с рег. № ППН-01-540#1(22)/20.03.2023г. на главния секретар на КЗЛД жалбоподателят е информиран, че жалбата е подадена чрез адв. М. С. от АК - Я., но не придружена от съответно пълномощно, което да удостоверява учредяването на представителна власт в полза на адв. С.. Указано е, че жалбата, подписана с електронен подпис от М. В. С., при липса на представителна власт в негова полза, не удовлетворява изискванията за редовност на жалбите, с които субектите на данните сезират КЗЛД, а образуването на административно производство пред комисията е обусловено от подписването на подаваните жалби - собственоръчно или с електронен подпис, в случай че разполага с такъв. При позоваване на разпоредбите на чл. 30 АПК, чл. 18, ал. 1 АПК, чл. 32 ГПК и чл. 33 ГПК, на жалбоподателя са дадени указания в 7-дневен срок от получаване на писмото да потвърди депозираната пред КЗЛД жалба, като я подпише - собственоръчно или с електронен подпис, в същия срок да бъде депозирано пълномощно, удостоверяващо учредяването на представителна власт в полза на адв. С., в случай че желае да бъде представляван от него.

Изпратеното до жалбоподателя писмо с рег. № ППН-01-540#1(22)/20.03.2023г. е върнато като непотърсено, видно от представеното известие за доставяне. Представено е и уведомление рег. № ППН-01-540#2/16.07.2024г., залепено от служител на "Български пощи" ЕАД на посочения в жалбата адрес на 19.06.2024г.

С писмо с рег. № ППН-01-540#5/2022г. от 28.10.2024г., в което е посочено, че с изтичане на едноседмичен срок от залепване на уведомлението писмото се счита връчено, но жалбоподателят не изпълнява дадените му указания за отстраняване на нередовности в жалба рег. № ППН-01-

540/25.08.2022г., са дадени указания на адв. С. в тридневен срок от получаване на съобщението да представи пълномощно, удостоверяващо представителната му власт по отношение на жалбоподателя, в случай че би представлявал последния в административното производство.

Чрез ССЕВ с вх. рег. № ППН-01-540#6(22)/31.10.2024г. е приложено писмо за потвърждаване на пълномощия от Ц. П. П., ведно с пълномощно за адв. М. С..

Последвало е изпращане на уведомление с изх. № ППН-01-540#7(22)/29.11.2024г. за образуваното пред КЗЛД производство, с което на основание чл. 36, ал. 1 и ал. 2 АПК от Прокуратурата на Република България е изискано писмено становище по изнесените в жалбата факти. Уведомлението е връчено на 02.12.2024г.

С постъпилото становище от Прокуратурата на Република България с вх. рег. № ППН-01-540#8(22)/16.12.2024г. се сочи, че в процесния случай обработването на данните е било необходимо и пропорционално извършено при осъществяването на функции, установени с нормативен акт, за целите на воденото гражданско производство по ЗОДОВ и е пряко свързано с предмета на доказване.

С решение от проведено на 15.01.2025г. заседание на КЗЛД, обективизирано в протокол № 1 от 15.01.2025 г., е прието становището на Дирекция „Правни производства и надзор“, жалбата е обявена за допустима и е насрочена за разглеждане по същество в открито заседание и като страни в производството са конституирани жалбоподателят Ц. П. и като ответна страна Прокуратурата на Република България.

Приложени са по преписката уведомления за насроченото заседание за разглеждане на жалбата до жалбоподателя, чрез адв. С., и до ответната страна.

С уведомление с № ППН-01-540#11(22)/28.01.2025г. до жалбоподателя, чрез адв. С., е изискано представянето в КЗЛД на заверено копие от исковата молба, въз основа на която е образувано гр.д. № 5115/2022г., каквото е представено с писмо от 30.01.2025г., ведно със заверено копие от решение № 611/22.10.2024г. на Върховния касационен съд по гр.д. № 783/2024г.

От Прокуратурата на Република България е изискано предоставяне на информация и доказателства дали се е снабдила с процесните документи въз основа на поискано съдебно удостоверение или по силата на издадено разпореждане от съда.

По преписката е представено становище с рег. № ППН-01-540#13(22)/17.02.2025г. от Прокуратурата на Република България във връзка с дадените указания.

Видно е от представения препис – извлечение от протокол № 12 от 04.03.2025г. от проведено на посочената дата заседание на КЗЛД, че жалбата е разгледана по същество, приета е за основателна и КЗЛД е предложила проект на решение, като е определен срок за изготвянето му до 08.04.2025г.

Последвало е постановяване на оспореното в настоящото съдебно производство Решение № ППН-01-540/2022 от 26.03.2025г., с което КЗЛД е обявила жалба с рег. № ППН-01-540/25.08.2022г., подадена от Ц. П. П. срещу Прокуратурата на Република България, за основателна по отношение на Прокуратурата на Република България за извършване на неправомерно обработване на личните данни на жалбоподателя, без наличие на което и да е от условията за допустимост на обработването на данните, посочени в чл. 6, § 1, б. "а" до б. "д" от Общия регламент относно защитата на данните и в противоречие с принципите за обработването им, посочени в чл. 5, § 1, б. "б" и б. "в" от Регламента - "за ограничаване на целите" и "за свеждане на данните до минимум", и на основание чл. 58, § 2, б. "б" от Общия регламент относно защитата на данните е отправила на Прокуратурата на Република България официално предупреждение, че с действията си по отношение на Ц. П. е осъществила обработване на личните му данни в нарушение на чл. 6, § 1, б. "а" до б. "д" и в противоречие с принципите на чл.

5, § 1, б. "б" и б. "в" от Общия регламент относно защитата на данните.

За да постанови оспореното решение, КЗЛД е приела, че жалбата, въз основа на която е образувано административното производство, има за предмет злоупотреба с лични данни на жалбоподателя, придобити по служебен път, чрез използването им в гражданско производство по обезщетяване за имуществени и неимуществени вреди, понесени от него във връзка с незаконосъобразно повдигнато му обвинение от Прокуратурата на Република България.

Приела е за установено, че в резултат на исковата молба, подадена от Ц. П., е образувано гр. дело № 5115/2022 г. по описа на СГС, в което Прокуратурата на Република България - в качеството си на ответна страна, е депозирала по реда на ГПК писмен отговор на искова молба, към който са приложени справка от СДВР за водени досъдебни производства срещу Ц. П. П.; справка от НСлС за водени досъдебни производства срещу Ц. П. П. и справка за съдимост на Ц. П. П., в които се съдържа информация за трите му имена, за единния му граждански номер, за месторождението му, за настоящ му адрес, за майка му и баща му, както и относно негови провинения в миналото и свързаните с тях заявителски материали и привличания към отговорност. Посочено е, че в приложените към отговора на исковата молба справки се съдържа информация, достъп до която може да бъде даван по искане на съда, а на прокурора - само по конкретно наказателно производство.

Изложени са мотиви, че за Прокуратурата на Република България - като ответна страна в образуваното по ЗОДОВ гражданско дело, възниква задължението да защити интересите си и да докаже пред съда защитната си теза, което произтича от редица разпоредби на процесуалните закони, в това число от чл. 131, ал. 2 от Гражданскопроцесуалния кодекс. В отговора на исковата молба ответникът е длъжен да посочи доказателствата и конкретните обстоятелства, които ще доказва с тях, както и да представи всички писмени доказателства, с които разполага. КЗЛД е приела, че в случая, обаче, снабдяването от Прокуратурата на Република България с приложените към изготвения отговор на исковата молба писмени доказателства - справки от СДВР и от НСлС за водени досъдебни производства и справка за съдимостта на жалбоподателя, е сторено, без ПРБ да е поискала от съда издаване на съдебно удостоверение, което да послужи за снабдяването ѝ с тях, както и не са ангажирани доказателства и за издадено от съда разпореждане, според което описаните документи да бъдат изготвени и приложени по делото.

Прието е за установено, че данните за съдимостта и полицейската регистрация на жалбоподателя са изискани по нарочно образувана пр. пр. № 10935/2022г., между която и воденото от него гражданско дело ПРБ не обосновава причинно-следствена връзка, налагаща изготвените в рамките ѝ справки да бъдат приложени към отговора на Прокуратурата на исковата му молба. Комисията е приела, че в случая Прокуратурата на Република България не действа в рамките на конкретно наказателно производство, а се явява ответна страна в производството по ЗОДОВ, образувано по предявения иск, и действията ѝ, включително депозирането на отговор на исковата молба, ведно с приложените справки, целят доказване на защитната ѝ теза. По тези съображения е приела, че снабдяването на ПРБ със справката за съдимост на жалбоподателя и със справките за водените срещу него досъдебни производства и прилагането им по гражданското дело, без издаване на съдебно удостоверение за снабдяване с тях и без разпореждане на съда за издаването им, представлява неправомерно обработване от прокуратурата на съдържащите се в тях негови лични данни – в хипотезата на събирането, употребата и разпространението им, без наличието на което и да е от условията за допустимост на обработването на данните, посочени в чл. 6, § 1, б. „а“ до б. „д“ от Общия регламент относно защитата на данните и в противоречие с принципите за обработването им, посочени в чл. 5, § 1, б. „б“ и б. „в“ от Регламента – „за ограничение на целите“ и „за свеждане на данните до минимум“.

Комисията е счела за приложимо и целесъобразно да наложи на администратора ПРБ корективната мярка, предвидена в чл. 58, § 2, б. „б“ от ОРЗД, а именно да бъде отправено официално предупреждение, че с действията си по отношение на Ц. П. е осъществила обработване на личните му данни, без да се съобрази с действащата специална нормативна уредба и в този смисъл – в нарушение на чл. 6, § 1, б. „а“ до б. „д“ от ОРЗД и в противоречие с принципите, залегнали в чл. 5, § 1, б. „б“ и б. „в“ от Общия регламент относно защитата на данните.

Решението е постановено при особено мнение на член на състава.

Видно от представеното известие за доставяне, оспореният административен акт е връчен на жалбоподателя на 28.03.2025г., а жалбата срещу него е подадена на 09.04.2025г.

Други относими доказателства не са ангажирани по делото.

При така установеното от фактическа страна съдът формира следните правни изводи:

Жалбата е допустима, тъй като е подадена в срока по чл. 38, ал. 8 ЗЗЛД, срещу административен акт, подлежащ на съдебно оспорване, от надлежна страна - адресат на оспорваното решение, и при наличие на правен интерес, поради което и подлежи на разглеждане по същество.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Според чл. 146 вр. чл. 168 АПК съдът следва да провери издаден ли е актът от компетентен орган и в предписаната от закона форма, спазени ли са материалноправните разпоредби и административнопроизводствените правила и съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспореният акт е издаден от компетентен орган – Комисията за защита на личните данни, съгласно чл. 10 ЗЗЛД, която разпоредба предвижда, че комисията изпълнява задачите по чл. 57 от Регламент (ЕС) 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 година относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни и относно свободното движение на такива данни и за отмяна на Директива 95/46/ЕО (Общ регламент относно защитата на данните). В чл. 57, § 1, б. "е" от Регламент (ЕС) 2016/679 е посочено, че без да се засягат останалите задачи, определени с настоящия регламент, на своята територия всеки надзорен орган разглежда жалбите, подадени от субект на данни или от структура, организация или сдружение в съответствие с член 80, и разследва предмета на жалбата, доколкото това е целесъобразно, и информира жалбоподателя за напредъка и резултатите от разследването в разумен срок, особено ако е необходимо по-нататъшно разследване или координиране с друг надзорен орган. В чл. 55 от Регламент (ЕС) 2016/679 е регламентирано, че всеки надзорен орган е компетентен да изпълнява задачите и да упражнява правомощията, възложени му в съответствие с регламента, на територията на своята собствена държава членка. На територията на Република България надзорен орган по защита на личните данни е КЗЛД – чл. 6, ал. 1 ЗЗЛД, която с оспореното решение е упражнила своите правомощия по чл. 58 от Регламент (ЕС) 2016/679. Т.е., доколкото комисията е сезирана от жалбоподател за наличие на нарушение по ЗЗЛД, то в нейните правомощия е да се произнесе с решение, което подлежи на оспорване пред административния съд.

Съгласно чл. 51, § 1 от Регламент (ЕС) 2016/679 всяка държава членка осигурява един или повече независими публични органи, които са отговорни за наблюдението на прилагането на настоящия регламент, за да се защитят основните права и свободи на физическите лица във връзка с обработването и да се улесни свободното движение на личните данни в рамките на Съюза /"надзорен орган"/. В Общия регламент относно защитата на данните - чл. 52, чл. 53 и чл. 54, европейският законодател предоставя свобода на преценка на националния законодател при уреждането със закон на общите условия за избор или назначаване на надзорните органи, изискванията за независимост и правилата за създаването на органите. Нормите на Регламента в

тази част (особено тези по чл. 53 и чл. 54) изцяло препращат към съответното национално законодателство. Европейският законодател изрично е указал, че продължителността на мандата на надзорните органи, съгласно чл. 54, параграф 1, б. "г" от Регламент (ЕС) 2016/679 е предмет на регламентация от всяка държава членка със закон. Разпоредбата на чл. 7, ал. 2 ЗЗЛД, съгласно която председателят и членовете на комисията изпълняват функциите си и след изтичането на мандата им до избора на новите председател и членове, изцяло отговаря на изискването за наличие на конкретна национална правна уредба, която да регламентира въпроса с продължителността на мандата на КЗЛД. Ето защо, съдът приема, че оспореното решение е издадено от компетентен орган и не е налице отменителното основание по чл. 146, т. 1 АПК.

Актът е приет при минимално изискуемия по закон кворум и с необходимото мнозинство - чл. 9, ал. 3 ЗЗЛД. Съгласно чл. 7, ал. 1 ЗЗЛД комисията е колегиален орган и се състои от председател и 4 членове. Решенията се вземат с мнозинство от общия брой на членовете ѝ, като се подписват от всички членове, участвали в гласуването. В конкретния случай оспореното решение е прието на заседание на комисията, на което са присъствали председателят ѝ и трима от членовете ѝ, с особено мнение на член на състава М., като същите са подписали оспорения акт.

Спазена е установената от закона форма - актът е в писмена форма, посочени са фактически и правни основания за издаването му. Решението съдържа изискуемите съобразно разпоредбата на чл. 59, ал. 2 АПК реквизити, доколкото приложимият специален закон – ЗЗЛД, не съдържа специални изисквания към формата и съдържанието на акта, като са посочени органът, който го издава, наименованието на акта, адресат на акта, по какъв ред и в какъв срок може да бъде обжалвано, дата на издаване, подписи на лицата, участвали в производството.

При постановяване на оспорения акт органът не е допуснал съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да съставляват самостоятелно основание за отмяната му.

Следва да се посочи в тази връзка, че жалбата е подадена до компетентен орган, в нормативно установения срок, както и не са налице отрицателните предпоставки, посочени в чл. 27, ал. 2 АПК.

Съдът приема за установено, че производството пред КЗЛД е образувано в съответствие с разпоредбата на чл. 38, ал. 1 ЗЗЛД във вр. с чл. 26 и сл. от Правилника за дейността на Комисията за защита на личните данни и на нейната администрация (ПДКЗЛДНА), приет на основание чл. 9, ал. 2 ЗЗЛД и обн. ДВ, бр.60/2019 г.

Съгласно разпоредбата на чл. 38, ал. 1 ЗЗЛД при нарушаване на правата му по Регламент (ЕС) 2016/679 и по този закон субектът на данни има право да сезира комисията в срок 6 месеца от узнаване на нарушението, но не по-късно от две години от извършването му. Според чл. 38, ал. 2 ЗЗЛД Комисията информира жалбоподателя за напредъка в разглеждането на жалбата или за резултата от нея в тримесечен срок от сезирането ѝ. В случая не е спорно, а това се и установява от представените с преписката доказателства, че отговорът на исковата молба по гр. д. № 5115/2022г. по описа на СГС е получен от жалбоподателя Ц. П. през месец юли 2022г., а жалбата е постъпила в КЗЛД по електронен път с рег. № ППН-01-540/25.08.2022г. Следователно жалбата, с която е сезирана КЗЛД, е подадена в законоустановения 6-месечен срок от узнаване на нарушението.

Неоснователно се явява поддържаното от жалбоподателя в настоящото съдебно производство възражение за наличието на допуснато съществено нарушение на административнопроцесуалните правила, обосновано с твърдения, че КЗЛД не е упражнила правото си в тримесечен срок от сезирането ѝ да информира жалбоподателя за констатирана нередовност на жалбата и на практика до 28.10.2024г., когато е представено пълномощно за адв.

С., са изминали повече от две години от извършване на нарушението, поради което следва да се приеме, че жалбоподателят не е упражнил правото си да сезира КЗЛД и то се е погасило по давност.

В тази връзка следва да се посочи, че в чл. 35, ал. 1 от Правилника за дейността на КЗЛД е посочено, че жалбата е искане, с което се търси защита за нарушени на искателя права по Регламент (ЕС) 2016/679 и по ЗЗЛД, а изискванията за редовност на жалбите и сигналите са уредени в чл. 28, ал. 1 – 4 ПДКЗЛДНА. Според чл. 28, ал. 3 от ПДКЗЛДНА, когато писменото искане съдържа нередовности, подателят се уведомява да ги отстрани в 3-дневен срок от съобщението, което в случая е изпълнено, като на жалбоподателя е указано, че подадената жалба не удовлетворява изискванията за редовност, респ. в указания срок нередовностите са отстранени с представянето на пълномощно за адв. С., удостоверяващо представителната му власт за жалбоподателя Ц. П..

В действителност установява се, че КЗЛД не е спазила срока по чл. 38, ал. 2 ЗЗЛД да информира жалбоподателя за напредъка в разглеждането на жалбата или за резултата от нея, но настоящият състав споделя възприетото в съдебната практика становище, че срокът по чл. 38, ал. 2 ЗЗЛД е инструктивен и обстоятелството, че не е спазен, не води до извод за изтичане на сроковете за сезиране на комисията и съответно до погасяване на правото на субекта на данни да я сезира.

На следващо място, установява се, че за образуваното производство са уведомени подателят на жалбата и известните заинтересовани лица – чл. 32, ал. 2 от ПДКЗЛДНА. В съответствие с изискването на чл. 38, ал. 1 ПДКЗЛДНА на 15.01.2025 г. е проведено закрито заседание, на което жалбата е приета за редовна и допустима. Насрочено е открито заседание, за което страните са уведомени, като им е указана и възможността за достъп до материалите по преписката. При разглеждане на спора КЗЛД е изяснила релевантните за случая факти и обстоятелства и е събрала относимите доказателства.

По тези съображения съдът приема, че оспореният акт е постановен в съответствие с процесуалните правила за това, като органът не е допуснал съществени нарушения на административнопроизводствените правила, водещи до отмяна на решението на процесуално основание. Освен това, настоящият съдебен състав поддържа становището, че съществено е това процесуално нарушение, при което или е нарушено правото на защита на засегнатата страна, или ако не беше допуснато, органът би стигнал до различен от отразения в решението извод. Т. не се констатира, поради което следва да се извърши проверка за съответствието на акта с материалния закон – чл. 146, т. 4 АПК. В тази връзка съдът съобрази следното:

Както се посочи вече, КЗЛД е сезирана с жалба, съдържаща твърдения за злоупотреба с лични данни на Ц. П., придобити по служебен път, чрез използването им в гражданско производство по обезщетяване на имуществени и неимуществени вреди, причинени му във връзка с незаконосъобразно повдигнато обвинение от Прокуратурата на Република България.

С оглед събраните в производството пред административния орган доказателства, съдът намира, че КЗЛД законосъобразно е приела, че жалбата е основателна срещу ответната страна – Прокуратурата на Република България, за извършване на неправомерно обработване на личните данни на жалбоподателя без наличието на което и да е от условията за допустимост на обработването на данните, посочени в чл. 6, § 1, б. „а“ до б. „д“ от ОРЗД, и в противоречие с принципите за обработването им, посочени в чл. 5, § 1, б. „б“ и б. „в“ от регламента – „за ограничение на целите“ и „за свеждане на данните до минимум“.

Законът за защита на личните данни, както и Регламент 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 г. относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни и относно свободното движение на такива данни (ОРЗД), уреждат защитата на

правата на физическите лица при обработването на личните им данни. Съобразно § 1 от ДР на ЗЗЛД по смисъла на този закон понятията за "лични данни", "администратор", "обработващ лични данни" и "обработване" са съответните понятия по чл. 4 от Регламент (ЕС) 2016/679. Според чл. 4, т. 1 и т. 2 от Регламента „лични данни“ означава всяка информация, свързана с идентифицирано физическо лице или физическо лице, което може да бъде идентифицирано („субект на данни“); физическо лице, което може да бъде идентифицирано, е лице, което може да бъде идентифицирано, пряко или непряко, по-специално чрез идентификатор като име, идентификационен номер, данни за местонахождение, онлайн идентификатор или по един или повече признаци, специфични за физическата, физиологичната, генетичната, психическата, умствената, икономическата, културната или социална идентичност на това физическо лице, а „обработване“ означава всяка операция или съвкупност от операции, извършвана с лични данни или набор от лични данни чрез автоматични или други средства като събиране, записване, организиране, структуриране, съхранение, адаптиране или промяна, извличане, консултиране, употреба, разкриване чрез предаване, разпространяване или друг начин, по който данните стават достъпни, поддръждане или комбиниране, ограничаване, изтриване или унищожаване.

Съобразно чл. 5 от Регламент 2016/679, регламентиращ принципите, свързани с обработването им, личните данни следва да са обработвани законосъобразно, добросъвестно и по прозрачен начин по отношение на субекта на данните ("законосъобразност, добросъвестност и прозрачност"); да се събират за конкретни, изрично указани и легитимни цели и не се обработват по-нататък по начин, несъвместим с тези цели; по-нататъшното обработване за целите на архивирането в обществен интерес, за научни или исторически изследвания или за статистически цели не се счита, съгласно член 89, параграф 1, за несъвместимо с първоначалните цели ("ограничение на целите"); да са подходящи, свързани със и ограничени до необходимото във връзка с целите, за които се обработват ("свеждане на данните до минимум"); да са точни и при необходимост да бъдат поддържани в актуален вид; трябва да се предприемат всички разумни мерки, за да се гарантира своевременното изтриване или коригиране на неточни лични данни, като се имат предвид целите, за които те се обработват ("точност"); да са съхранявани във форма, която да позволява идентифицирането на субекта на данните за период, не по-дълъг от необходимото за целите, за които се обработват личните данни; личните данни могат да се съхраняват за по-дълги срокове, доколкото ще бъдат обработвани единствено за целите на архивирането в обществен интерес, за научни или исторически изследвания или за статистически цели съгласно член 89, параграф 1, при условие че бъдат приложени подходящите технически и организационни мерки, предвидени в настоящия регламент с цел да бъдат гарантирани правата и свободите на субекта на данните ("ограничение на съхранението"); да са обработвани по начин, който гарантира подходящо ниво на сигурност на личните данни, включително защита срещу неразрешено или незаконосъобразно обработване и срещу случайна загуба, унищожаване или повреждане, като се прилагат подходящи технически или организационни мерки ("цялостност и поверителност"). В съответствие с принципа за отчетност, регламентиран от чл. 5, § 2 от ОРЗД, администраторът на лични данни носи отговорност и следва да е в състояние да докаже спазване на принципите, закрепени в чл. 5, § 1 от регламента, при обработване личните данни на физическото лице.

В случая няма спор, че лични данни на Ц. П., в обем три имена, единен граждански номер и настоящ адрес, фигурират в справки от СДВР и от НСЛС за водени досъдебни производства и справка за съдимост на Ц. П., приложени към депозиран по гр. дело № 5115/2022г. по описа на СГС, ГО, писмен отговор от Прокуратурата на Република България на исковата молба, въз основа на която е образувано гражданското дело. За да е законосъобразно това обработване, следва да е

налице поне едно от основанията, предвидени в чл. 6, § 1 от ОРЗД, а именно: а) субектът на данните е дал съгласие за обработване на личните му данни за една или повече конкретни цели; б) обработването е необходимо за изпълнението на договор, по който субектът на данните е страна, или за предприемане на стъпки по искане на субекта на данните преди сключването на договор; в) обработването е необходимо за спазването на законово задължение, което се прилага спрямо администратора; г) обработването е необходимо, за да бъдат защитени жизненоважните интереси на субекта на данните или на друго физическо лице; д) обработването е необходимо за изпълнението на задача от обществен интерес или при упражняването на официални правомощия, които са предоставени на администратора; е) обработването е необходимо за целите на легитимните интереси на администратора или на трета страна, освен когато пред такива интереси преимущество имат интересите или основните права и свободи на субекта на данните, които изискват защита на личните данни, по-специално когато субектът на данните е дете.

Съдът споделя становището, че последством снабдяването на ПРБ със справката за съдимост на Ц. П. и със справките за водените срещу него досъдебни производства и съответно прилагането им по гражданското дело, без издаване на съдебно удостоверение за снабдяване с тях и без разпореждане на съда за издаването им, е допуснато нарушение на чл. 6, § 1 от ОРЗД, доколкото от доказателствата по делото се потвърждава възприетото от административния орган, че не са налице хипотезите на чл. 6, § 1, б. „а“ – б. „д“ от Регламента и в този смисъл правилен е изводът на КЗЛД за незаконосъобразност на обработването от ПРБ на личните данни на жалбоподателя.

Поддържаното от настоящия жалбоподател и в административното производство възражение, че в конкретния случай обработването на личните данни е необходимо за спазването на законово задължение, което се прилага спрямо администратора – чл. 6, § 1, б. „в“ ОРЗД, и обработването е необходимо за изпълнение на задача от обществен интерес или при упражняване на официални правомощия, които са предоставени на администратора – основание по чл. 6, § 1, б. „д“, подробно е обсъдено от КЗЛД и е формиран обоснован извод за неоснователност на така наведеното възражение по съображения, които не е необходимо да бъдат преповтаряни. За пълнота следва да се посочи, че в чл. 33, ал. 1 и ал. 5 от Наредба № 8 от 26.02.2008 г. за функциите и организацията на дейността на бюрата за съдимост изрично са посочени лицата, на които се издава свидетелство за съдимост, както и органите, на които се издава справка за съдимост за служебни цели. Справка за съдимост се издава за служебна цел по искане на посочените в чл. 33, ал. 5 от Наредба № 8 от 26.02.2008г. съдебни и административни органи по реда на чл. 36 и сл. от Наредбата, сред които и прокуратурата, каквато хипотеза не е налице.

Несъмнено в случая ПРБ не действа в рамките на конкретно наказателно производство, а се явява ответна страна в производството, образувано по предявения иск по реда на ЗОДОВ от Ц. П., и действията на прокурора, включително снабдяване с посочените справки и депозиране на писмен отговор на исковата молба с приложени към него справки, са предприети с цел доказване на защитната теза на ПРБ, в качеството ѝ на страна в гражданския процес, заинтересована от изхода на правния спор. Действително, съобразно разпоредбата на чл. 10, ал. 1 ЗОДОВ делата по този закон пред съда се разглеждат със задължително участие на прокурор, като в тези случаи прокурорът участва като представител на единната и централизирана Прокуратура на Република България в качеството ѝ на контролираща страна – в този смисъл са дадените задължителни разяснения с т. 15 от ТР № 3 от 22.04.2005 г. на ВКС по т. гр. д. № 3/2004 г., ОСГК. В разглеждания случай, обаче, прокурорът от СГП не участва в производството по реда на чл. 10, ал. 1 ЗОДОВ, поради което и правилно е преценено като неоснователно възражението на жалбоподателя в този смисъл.

Предвид всичко гореизложено съдът приема, че оспореното решение на КЗЛД в частта, с която

жалбата с рег. № ППН-01-540/25.08.2022г., подадена от Ц. П. срещу Прокуратурата на Република България, е обявена за основателна, е постановено в съответствие с материалноправните разпоредби.

С оглед направения извод за основателност на жалбата, с която е била сезирана КЗЛД, по отношение на т. 2 от оспореното решение следва да се посочи, че КЗЛД разполага с оперативна самостоятелност, като в съответствие с предоставените ѝ функции преценява кое от корективните правомощия по чл. 58, § 2 от Регламент (ЕС) 2016/679 да упражни. Преценката следва да се основава на съображенията за целесъобразност и ефективност на решението при отчитане особеностите на всеки отделен случай и степента на засягане на интересите на конкретното физическо лице - субект на данни, както и на обществения интерес.

Съдът намира за адекватна наложената от органа мярка по чл. 58, § 2, б. "б" от Регламент (ЕС) 2016/679, а именно да се отправи официално предупреждение до администратора или обработващия лични данни, когато операции по обработване на данни са нарушили разпоредбите на настоящия регламент. Административният акт, като издаден при условията на оперативна самостоятелност, съдържа конкретни и ясни мотиви за направения избор на най-ефективна, целесъобразна и съобразена с принципа на пропорционалност корективна мярка. Същата е съобразена с тежестта на нарушението, доколкото и жалбоподателят не е извършвал други нарушения. В тази връзка мярката по чл. 58, § 2, б. "б" Регламент (ЕС) 2016/679 - отправяне на официално предупреждение, би могла да окаже възпиращ ефект за нарушения на Регламента.

Настоящият съдебен състав не установява и нарушение на изискването за съответствие на акта с целта на закона. КЗЛД, в качеството си на надзорен орган, който осъществява защитата на лицата при обработването на техните лични данни и при осъществяването на достъпа до тези данни, както и контрола по спазването на Регламент (ЕС) 2016/679 и на ЗЗЛД, и който е сезиран с искане от субект на данни, е разгледал същото и се е произнесъл с решение съобразно нормативно установената компетентност, която има като такъв орган.

Предвид всичко гореизложено съдът приема, че оспореният административен акт е издаден при липса на съществени нарушения на административнопроизводствените правила и в съответствие с материалния закон и целта на закона, поради което жалбата е неоснователна и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно АПК направеното оспорване следва да се отхвърли.

Относно разноските в производството.

При този изход на спора и на основание чл. 143, ал. 3 АПК на ответника следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв., определен от съда в съответствие с чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ вр. чл. 37 от Закона за правната помощ.

Съобразно разпоредбата на чл. 143, ал. 4 АПК следва да бъде уважено искането за присъждане на адвокатско възнаграждение при условията на чл. 38, ал. 1, т. 3 от ЗА, съгласно представения по делото договор за правна защита и съдействие от 20.05.2025 г. за оказана безплатна правна помощ на Ц. П., като в полза на адв. М. С., предоставил безплатна правна помощ, следва да се присъди адвокатско възнаграждение в размер на 900 лв. на основание чл. 38, ал. 2 от ЗА във вр. с чл. 8, ал. 2, т. 10 от Наредба № 1/09.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа (загл. изм. – ДВ, бр. 14 от 2025 г.).

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2, пр. последно АПК, Административен съд София – град, 72 състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Прокуратурата на Република България срещу Решение № ППН-01-

540/2022 от 26.03.2025г. на Комисията за защита на личните данни.

ОСЪЖДА Прокуратурата на Република България да заплати на Комисията за защита на личните данни сумата от 100 (сто) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение по делото.

ОСЪЖДА Прокуратурата на Република България да заплати на адв. М. В. С., с личен № [ЕГН] от АК – Я., сумата от 900 (деветстотин) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение по делото.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: